

det ligefrem kunde paaføre ham Udgifter, og derfor har man ment at kunne imødefomme Folketinget paa dette Punkt. — Det andet Punkt, som gik ud paa, at vedkommende selv skulde have Ret til at beholde Biltet, naar den jagtberettigede ikke afhentede det, have vi derimod ikke kunnet gaa ind paa. Men naar man gaar ud fra, at det er en Forsømmelse, den jagtberettigede udviser ved enten ikke at skaffe Brugerens Fred for Biltet eller ved ikke at afhente det inden en rimelig Tid, ere vi komne til, at i saa Tilfælde skulde Biltet tilfalde de fattiges Klasse i Sognet. I øvrigt vil vist Bestemmelsen sjældent komme til Anvendelse og derfor ikke have meget stor praktisk Betydning.

Endringsforslaget under Nr. 10 til § 9 maa vel nærmest opfattes som en Redaktionsændring; § 7 omhandler jo Naavildt, og det er rimeligt, at naar den jagtberettigede skal skaffe Brugerens Fred ogsaa for Naavildt, maa han ogsaa have Lov til at jage det, selv om Kornet paa den Tid endnu ikke er afmejet og opbundet.

Til § 11 er der stillet, under Nr. 11, et mere indgribende Endringsforslag. Folketingets Affattelse gik jo ud paa, at naar en Hund strejfedes om uden for de almindelige Beje og Stier, skulde dens Ejer mulktres, og dernæst indeholdt denne Affattelse forskellige Bestemmelser om en temmelig vidtløftig Fremgangsmaade, som den jagtberettigede skulde anvende for at fjerne vedkommende Hund. Vi have troet, at den Affattelse, som Folketinget der har givet Loven, vilde medføre ikke saa faa Ulemper og i alt Fald kunde give Anledning til betydelige Chikanerier. Vi have derfor anset det rigtigt at give Loven om Mark- og Vejfred Anvendelse ogsaa paa den jagtberettigede. Ved Loven om Mark- og Vejfred er det jo tilladt Jordbrugeren at fjerne saadanne Hunde, som komme ind paa hans Grund, paa den Maade, han bedst ved og kan, hvis han forgæves har søgt at optage dem, men denne Ret er i den Lov kun hjemlet Jordbrugeren; vi have dog foreslaaet, at den nu ogsaa skal tilkomme den jagtberettigede, selvfølgelig dog kun med Jordbrugeren Samtykke, og for at et saadant Samtykke ikke skal være bindende for Livstid, have vi tilføjet, at det kan tages tilbage paa ethvert Tidspunkt.

Ved et Endringsforslag uden for Betænkningen er saa tilføjet en Bestemmelse om, at hvis vedkommende jagtberettigede optager Hunden — thi det skal han jo forsøge paa — komme Reglerne i Loven om Mark- og Vejfred af 25de Marts 1872 til Anvendelse. Det er som sagt nødvendigt at give denne Bestemmelse, idet denne Lov kun gælder Jordbrugeren og ikke den jagtberettigede, som jo ikke behøver at være Jordbrugeren.

Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 12 skal jeg bemærke, at det kun fører Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det var vedtaget her i Landstinget. Vi have nemlig ment, at det ikke kunde gaa an at give Folk Lov til at gaa i Skove med Bøsser og Sagtredstaber paa andre Beje end dem, der ere offentlige; thi hvis vi der skulde komme ind paa, at de skulde kunne færdes paa den Maade paa de rent private Beje, vilde det vistnok give Anledning til megen Misnøje, idet det kunde blive Anrsag til, at mange Skovbeje, som nu staa aabne for Publikum, vilde blive holdte lukkede.

Endringsforslaget under Nr. 13 er selvfølgelig, og jeg behøver ikke nærmere at motivere det. — Endringsforslaget under Nr. 14 til § 13 er egentlig ogsaa kun en Tilbageførelse til det, der er vedtaget her i Landstinget, idet det den Gang stod opført i Lovforslagets § 37. Det er nemlig enslydende dermed og angaar Anholdelsesretten. Naar den jagtberettigede eller hans Folk antræffer nogen paa ulovlig Sagt, skulle de have Lov til at anholde ham, og, hvis han ikke er kendt, til at affordre ham hans Navn, Bopæl og Sagtrevissitter, og de skulle i det Tilfælde kunne føre ham til den nærmeste Politiovrighed for at saa nøjagtig Oplysning om, hvorvidt han virkelig er den Person, han har udgivet sig for, hvorhos hans Sagtrevissitter foreløbig skulle kunne tilbageholdes, indtil han har rettet for sig. Tidligere havde vi ogsaa vedtaget, at den gældende Bestemmelse i Forordningen af 20de Maj 1840, § 34 udtrykkelig skulde omtales; men efter hvad der nu er blevet forhandlet og overvejet, antager jeg ikke, at det er nødvendigt udtrykkelig at omtale det; thi det ser jo en selvfølge, at hvis vedkommende Krybskytte